

Vergaderjaar 1989-1990 Nr. 138b

20 884

Wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 5 juni 1990

De leden van de C.D.A.-fractie constateerden dat met betrekking tot deelname in een verzekeraar van meer dan 15%, aan de verzekeraar een meldingsplicht wordt opgelegd voor zover hij van deze deelneming kennis draagt. Zij vroegen, of het niet eenvoudiger ware geweest met betrekking tot deze meldingsplicht aan te sluiten bij het percentage van 20% dat door het B.W. wordt voorgeschreven voor jaarverslagen van N.V.'s. Zij gingen er daarbij van uit, dat het voor de Verzekeringskamer met betrekking tot het uit te oefenen toezicht toch niet zoveel zal uitmaken of van 15% of van 20% wordt uitgegaan, te meer daar bij structuur N.V.'s de invloed van aandeelhouders toch al beperkt is.

Ter voorkoming van mogelijke misverstanden zij allereerst opgemerkt, dat de in het voorgesteld artikel 30a van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf (WTV) opgenomen meldingsplicht eerst tijdens het plenaire debat in de Tweede Kamer in het wetsvoorstel is opgenomen door een amendement van het Kamerlid Van der Vaart. Het daarin vermelde deelnemingspercentage in artikel 31, tweede lid, onderdeel b, van de WTV. Op zijn beurt is voor dat percentage aansluiting gezocht bij het mede op artikel 81 van de WTV gebaseerde structuurbeleid ten aanzien van het krediet- en verzekeringswezen. Het structuurbeleid is met ingang van 1 januari 1990 weliswaar geliberaliseerd, doch het percentage van 15 wordt nog steeds gehanteerd als drempel waarboven verzekeraars die deelnemen in een bank verplicht zijn een verklaring van geen bezwaar bij de Verzekeringskamer aan te vragen. Aangenomen mag worden dat het bij deelnemingen tot en met 15% voornamelijk gaat om het doen van een belegging en niet om verder strekkende oogmerken zoals het via de deelneming uitoefenen van significante zeggenschap in het bedrijfsbeleid van de verzekeraar. Met het oogmerk van consistentie in de WTV is het wenselijk, dat in de voorgestelde artikelen 30a en 31 van hetzelfde percentage wordt uitgegaan. Uiteraard is de vraag aan de orde geweest of het desalniettemin toch geen voorkeur zou verdienen, aansluiting te zoeken bij het bestaande percentage van 20 in het B.W. Hiervan is o.a. op grond van de volgende overwegingen afgezien.

– De voorschriften in het B.W. betreffen de jaarrekening en hebben een ander doel dan die van een toezichtswet als de WTV. Dit wordt

geïllustreerd door het feit dat artikel 379, eerste lid, van Boek 2 B.W., niet de melding van deelnemingen aan een toezichthoudende instantie voorschrijft, maar enkel de vermelding in de toelichting op de jaarrekening.

– Bij vaststelling van een hoger percentage zou de doelstelling die met de voorgestelde uitbreiding van de inlichtingenplicht jegens de Verzekeringkamer wordt beoogd in mindere mate worden verwezenlijkt.

Met betrekking tot de opmerking van deze leden over de structuur N.V.'s merken de ondergetekenden op, dat bij de beoordeling van de betekenis van de zeggenschap die door grootaandeelhouders in een verzekeraar wordt uitgeoefend, de regeling voor de structuur N.V.'s slechts in een beperkt aantal gevallen aan de orde is, namelijk bij de grote verzekeraars die de rechtsvorm van N.V. hebben.

Deze leden vroegen vervolgens of het advies van de Verzekeringkamer met betrekking tot eventueel toezicht op natura-uitvaartverzekeraars reeds is uitgebracht.

Het advies is nog niet uitgebracht. De Verzekeringkamer heeft het overleg met de organisaties van natura-uitvaartverzekeraars inmiddels afgerond en zal naar verwachting het advies op kort termijn kunnen uitbrengen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie herinnerden eraan, dat de Minister van Financiën tijdens de plenaire behandeling van het voorstel in de Tweede Kamer heeft gezegd van plan te zijn zich tijdens oriënterende gesprekken met de verzekeringsbranche ook bezig te houden met de vraag op welke wijze de belangen van de verzekerden het best worden veiliggesteld (Handelingen blz. 2319, 2322/23). Zij vroegen of de minister zich inmiddels een oordeel heeft gevormd over de vraag of een garantieregeling daarvoor nodig is.

In een gesprek van de eerste ondergetekende met het Verbond van Verzekeraars is namens verzekeraars de bereidverklaring herhaald om binnen het kader van hun mogelijkheden constructief mee te denken bij het zoeken naar oplossingen die catastrofale gevolgen voor particuliere verzekerden kunnen voorkomen of verzachten.

Naar eigen zeggen hebben de verzekeraars een bereidverklaring afgegeven die geen garantie maar wel een morele verplichting inhoudt, waar zij zich niet licht aan zullen onttrekken. De eerste ondergetekende heeft het belang ervan benadrukt dat de verzekeraars hun bereidheid ook in de praktijk waarmaken. Gezien de herhaling door verzekeraars van hun bereidverklaring en de argumenten die in de parlementaire behandeling van de Notitie garantieregeling verzekeringsbedrijf (Kamerstukken II 1988/89, 20 884, nr. 4) aan de orde zijn geweest, is de eerste ondergetekende van oordeel, dat een garantieregeling thans niet aan de orde is.

De Minister van Financiën,
W. Kok

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto